Ч. 253 Субота 12 (24) падолиста 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5 ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи краєві.

(Справи шкільні. — Леґалізацийні пільги в дрібних справах гіпотечних).

На послідній сесиї соймовій ухвалено при дебаті над справозданем краєвої Ради шкільної кілька резолюций. Ті резолюциї розглянула основно кр. Рада шкільна і відповідно їх полагодила.

Сойм візвав Правительство, щоби управильнило відповідно науку релігії жидівскої в школах середних. Кр. Рада шкільна візвала дирекциї шкіл середних і семинарий учительских, щоби предложили плян науковий того предмету і уживані підручники. Ті справозданя віддала Рада шкільна львівскому рабінови д-рови Карови і поручила єму виготовити одностайний плян науки для шкіл народних і середних. Коли той плян буде готовий, тоді до наради над ним скличе Рада шкільна апкету з учителів релігії жидівскої.

Сойм візвав Правительство, щоби заснувало висшу школу реальну в Тарнові. Кр. Рада шкільна відповіла Видїлови краєвову, що признає потребу заснованя висшої школи реальної в західній Галичині, але не могла поки що підперти тої резолюциї у центрального Правительства, бо справа доповненя низшої школи реальної в Тарнові висшими клясами має наступити вже з початком року шк. 1895/6, та ще з тої причини, що за-для недостачі учителів побільшене шкіл середних поки що не видає ся можливим.

Сойм домагав ся, щоби Правительство зарадило разячим хибам в поміщеню деяких шкіл середних, чи то будуючи власним коштом догідні будинки, чи то доставляючи запомогу грошеву громадам міским на такі будови. Краєва Рада шкільна відповіла, що справа будови нових будинків для шкіл середних поступила наперед. В Кракові зачалась будова школи реальної і куплено місце під будову III. ґімназиї. Ведуть ся переговори о будову нових будинків: в Кракові для ґімназиї сьв. Анни, а у Львові для ґімназиї: академічної і V-тої. Ґімназия в Перемишли перенесла ся сего року до нового будинку, а в Новім Санчи на місце погорівшого будинку купило Правительство від громади будинок, де містилась школа народна, на поміщене ґімназиї.

В справі науки ґімнастики в школах середних Рада шкільна відповіла, що звертає пильну увагу на науку того предмету. Поки що наука ґімнастики єсть предметом надобовязковим, а до установленя єї яко предмету обовязкового не достає двох условий: учителів укваліфікованих і відповідних саль ґімнастичних. Рада шкільна старає ся о сили учительскі і о то, щоби при кождій школі середній була відповідна саля на ґімнастику.

Вкінци домагав ся Сойм, щоби Правительство побільшило платню учителів шкіл середних і отворило для них можність авансу, котрим би подано заслугуючим на то ліпше удержане і становище. Ту справу предложила Рада шкільна вже в наслідок резолюциї соймової з 8 мая 1893 р. Міністрови просьвіти, горячо підперши єї від себе і поставивши спеціяльні внесеня. Тепер же в наслідок поновної резолюциї соймової Рада шкільна ще раз справу порушила і підперла.

Державний закон з д. 5 червня 1890 впровадив в дрібних справах іпотечних, котрих вартість не перевисшає суми 100 зр., таку пільгу, що леґалізацию судову або нотаріяльну, якої закон до вписy іпотечного вимагає, можуть заступити підписи двох віригідних сьвідків, котрі мають посьвідчити, що того, котрого підпис потверджають яко правдивий, знають лично. Тому що при розправах в Раді державній над згаданим законом повстав сумнів, чи такий закон буде справді у всіх краях, а іменно в тих, де степень просьвіти низький, добродійством для люду, — змінено в законі постанову, що Сойми в межах того закона мають краєвими законами управильнити чи полекші леґалізацийні і які, вважають пожиточними.

Видїл краєвий спитав висші суди, палати нотаріяльні і адвокатскі і ради повітові о думку в тій справі і на сій підставі поставив Сойм ще в р. 1893 і з початком сего року внесене, що заступлене примусу леґалізацийного в справах іпотечних приватними документами було би для люду шкідливе, бо в нашім краю населене сельске дуже мало осьвічене, а між ним ще ширять злий вплив писарі покутні, лихварі і т. п. Таку саму думку висказала і соймова комісия правнича. Мимо того Сойм значною більшостию рішив инакше і поручив Видїлови краєвому предложити проєкт закона про пільги леґалізацийні в інтересах, що не переступають 50 зр.

Виконуючи се порученє, ухвалив Видїл краєвий предложити Соймови проєкт закона краєвого о вписуваню до книг ґрунтових на підставі приватних документів в дрібних справах іпотечних.

Після проєкту Видїлу краєвого справи

---

1)

ДАМЯН ЦАПЕНКО.

Оповідане Олександра Сьвентоховского.

З Луби повіта каменецкого, подільскої ґубернії, сторож пограничний, з бриґади Завихост, в третій роті в першім відділі гефрайтер — так представляв ся по урядовому за одним віддихом Дамян Цапенко. Коли єго було по щирости спитати, хто він, відповідав: „Я Малорос". Впрочім і не потрібно було того поясненя; бо як не чорні, задумані очи, темнобрунатна краска лиця і тужна лагідність довкола уст сьвідчили про походжене Цапенка, то вказувала на се певно єго мягка, мельодийна мова. Лїнґвістам з села Пшесмику та мова не подобала ся, але то була найчистійша мова українська, до котрої домішано декілька слів зі служби воєнної. По польски говорив Цапенко зовсім добре, тілько продовжав занадто декотрі самозвуки або мягчив знов инші, а все задержував на голос своєї мови. Виховав ся на дворі одного Поляка, властителя Луби на Поділю, де батько єго був пасічником. Відтак взяли єго до войска і призначили до сторожі пограничної у Пшесмику. Ту навчив ся він польскої мови так, що не лиш умів дещо сказати селянам, але потрафив і донці економа, панні, говорити компліменти. Та панна мала навіть дістати від него на іменини вершик з римованими бажанями.

Ту треба правду сказати, що всім тим вістям про нашого героя, які ми вспіли зібрати з ріжних жерел, рішучо перечив один чоловік Едвард Табор. Сей торговець збіжа і, як говорили, провідник пачкарів у Пшесмику говорив коротко, що Цапенко з роду Калмук, котрий ніякої мови добре не розуміє а до писаня віршів певно мусів собі когось наняти, та що він тому надскакує панні Мотилиньскій, бо має надію від єї батька економа дістати в подарунку люльку, сріблом куту.

Але ми позволимо собі звернути увагу честних читателів на се, що Табор, котрий на свій жидівский пень защіпив не менче, лише три народні зразки: нїмецкий, польский і московский, — сам не вмів добре ні одної мови, а кромі того він був поклонником доньки економа, отже й суперником Цапенка, тому й судити єго мусів несправедливо. Так строго взяти річ, та несправедливість впадала навіть в очи....

Одного осінного дня волочив ся Табор понад самою границею і одним поглядом міряв цілу околицю, мов розслїджував поле до недалекої битви. Нараз побачив родину паньства Мотилиньских, як копала картофлю в городї. Він станув і ждав, поки кожде підійме голову від землї в гору, і коли вкінци побачив послїдну голову, цмокнув язиком, засьвітив своїми маленькими очима, надув грубі губи, насунув троха шапку на потилицю своєї кучерявої голови і став вертати. Ішов просто до паньства економів. Панна Гортензия Мотилиньска, дївчина богата тілом, чаруюча румянцем свого повного лиця, побіджаюча нїколи невгасаючим усьміхом в очах і на устах, сиділа в ту хвилю у своїм гнїздочку при вікні і обшивала хустинку жовтою бавовною. Побачивши надходячого Табора, засьміяла ся она, виставивши глумливо язик і втікла від вікна. Але она втікла длятого, щоби оглянути себе в зеркалї і з букету астрів, що стояв на комоді, кілька квіток заложити за тонкі, лискучі від помади коси, котрих она задля великої голови не могла навіть дістати в руки і звязати на карку в ґуз.

— Тата нема дома — сказала она з хмаринкою на своїм чолї, котра так і сияла кокетериєю.

— На що нам тата? — відповів Табор, виняв зпід пальтота звій перкалю, поклав на стіл і розвинув гарно конець перкалю.

Материя, розписана квітками, котрих краски годили ся дуже з румянцем, жовтою хустиною і зеленою сукнею панни Гортензиї — так і здивувала мило єї очи. Але она опамятала ся скоро і встромивши палець в уста, сказала:

— Се на продаж?

— Для панни Гортензиї я не маю нїчого на продаж, тілько на дарунок.

— Я не хочу дарунку, не хочу — відпо-

іпотечні треба після §. 1 закона державного з дня 5. червня 1890 р. уважати „дрібними“ тоді, коли в документі приватнім, на підставі котрого має ся дістати дозвіл на впис до книг ґрунтових, сума вірительности, ціна або вартість недвижимости, або взагалі право, що має бути предметом впису до книг ґрунтових, суть означені і без відсоток та без побічних належитостий не перевисшають суми 50 зр.

Закон має війти в жите з днем его оголошеня. Виділ краєвий предкладає повисший проєкт закона і підносить у своїм справозданю, що робить се задля порученя Сойму, однак пригадує, що і Виділ краєвий і соймова комісия правнича заявили ся против введеня в нашім краю закона державного з дня 5. червня 1890 р., бо сей закон по думці Виділу краєвого для нашого краю невластивий, а навіть міг би бути і шкідливий, мимо того, що признає деякі полекші леґалїзацийні в дрібних справах гіпотечних.

Перегляд політичний.

З Праги доносять, що пос. др. Юл. Ґреґр зложив свій мандат до ческого сойму краєвого а заразом і виступив з молодоческого екзекутивного комітету. Зачувати, що в наслїдок вибору омлядініста Рашина хотять зложити мандати також посли соймові Долежаль і Горак.

У міністра просьвіти дра Мадейского була оногди депутация орґаністів з Галичини з просьбою о поліпшенє їх долї материяльної через признанє їм сталої пенсиї, яко персоналови помічничому, при нагоді управильненя конґруи. П. Міністер обіцяв зробити, що буде можна. При сїй нагоді звертаємо увагу, щоби й наші дяки завчасу робили кроки для поліпшеня і своєї долї.

В справі кошутівскої афери в Дебречині розпорядило угорске правительство, щоби власти судові спільно з властями адмінїстрацийними розвели слїдство.

З Льондону доносять, що межи Анґлїєю а Росиєю прийшло до якогось порозуміня в справах азийских. Кажуть, що обі держави мають домагати ся від Туреччини свобідного переїзду для кораблїв военних через Дарданелї. В Парижи поки що не вірять в таку умову обох згаданих держав.

З Петербурга доносять, що цар Николай зачинає сьміло виступати і не боїть ся показувати ся публично. Кілька разів ходив вже пішки з Анничківскої палати до палати кн. Серґія і не слухав навіть остережень своїх двораків.

З Батавії доносять, що войско голяндске взяло ся добре до Балїнезів на острові Льомбок, де лїтом страшно побито віддїл голяндского войска. Голяндці, по завзятій борбі, в котрій згинуло і було поранених разом 150 людий по стороні голяндскій, а кілька сот людий по стороні Балїнезів, взяли приступом палату раджи (князя), але самого раджи не знайшли; він утїк. За то дісталась в руки Голяндців часть скарбу раджи — 230 кільоґрамів золота і 3810 кільоґрамів срібла.

Новинки.

Львів дня 23 падолиста.

— **Презенту** на Ослави надало ц. к. Намістництво о. Теодорови Лїсевичеви, гр. кат. сьвященикови з Кут старих.

— **Дирекция краєвої вистави у Львові** уділила в признаню заслуг положених коло піднесеня краєвої вистави золоті медалї: Володисл. Немекіши, інжинерови-механїкови у Львові за інсталяцию галї машин і удержуванє в руху машин та Яндаврковм, інжинерови фірми Кшіжік в Празї за плян і переведенє електричного осьвітленя та взірцеве удержуванє в руху сьвітильної фонтани.

— **Дирекция почт оповіщує:** Почавши від 20 с. м. буде відбувати ся рух почтовий на просторони Станїславів-Надвірна-Микуличин два рази денно, а то новозапроваджеными поїздами чч. 3151, 3153, 3152 і 3154. Почтові їзди на тїй просторони як також почти особові і пересилкові межи Надвірною а Богородчанами знесені з днем 19 с. м. Від тепер листи і пересилки будуть експедіовані два рази денно з Надвірної до Богородчан і на відворот через Станїславів в такий спосіб: з Надвірної о год. 3 мін. 30 по полудни, в Богородчанах о год. 6 рано, також з Надвірної о год. 5 мін. 30 рано, — в Богородчанах о год. 12 мін. 30 в полудне; а на відворот з Богородчан о год. 3 по полудни, в Надвірній о год. 9 вечером, також з Богородчан о год. 8 мін 30 вечером, — в Надвірній о год. 11 мін. 30.

— **З салї судової.** Перед золочівским судом присяжних відбула ся дня 14 падолиста карна розправа в справі крадежи 2000 зр. з грошевого письма в урядї почтовім. Після якту обжалованя була така справа: Дня 4 липня с. р. надав купець безрогами Ярош на почтї в Радомишли письмо, в котрім було 2000 зр., до Кизяка в Білім камени. Письмо прийшло до Золочева дня 5 липня і було віддане для дальшого урядованя почтовому урядникови Ант. Крулеви. Круль мав у себе письмо 16 годин і відіслав его відтак до Білого каменя, але коли Кизяк отворив там на почтї в присутности почтмайстра письмо, не найшов в нїм гроший, лише кусники паперу. Пошкодований Кизяк і почтмайстер поїхали зараз до Золочева, а що застали там секретаря дирекциї почт, отже розпочало ся зараз слїдство. Кравець Ярвик зізнав, що кусник паперу найдений в згаданім письмі, походить з форми, в яку він завинув дня 5 липня одїнє Круля. В наслїдок того арештовано Круля і тепер відбула ся против него розправа. Однако судї присяжні не набрали пересьвідченя що-до вини Круля і увільнили его 6 голосами против 6.

— **Пригоди у Львові.** В закладї невилїчимих імени Билиньских три прачки Мария Клюґ, Йосифа Огородник і Мариянна Князь загоріли на смерть. Одна з них запалила була в печи вуглем камінним і з того повстав загар. Коли зрана прийшла законниця їх будити, застала їх уже неживими. Прикликали лїкаря, але сей також не порадив. — Инша пригода склала ся при улици Ягайлоньскій ч. 22. Слуга Мариянна Смоляк, родом з Яротина, мила вікна на другім поверсї і впала звідтам, на улицю на камінє. Ледви живу відвезли до шпиталю і там она мабуть померла. Мала 26 лїт.

— **Забави.** В Перемишлянах відбуде ся заходами кружка перемишляньских учителїв вокально-декляматорский вечерок в недїлю дня 25 падолиста в сали старого касина (де був руский театр) на дохід бідної молодежи шкільної. Проґрама вечерка обнимає 13 різнородних точок.

— **Жертви землетрясеня** в Сицилії, про котре ми доносили, дуже великі. В Капітельльо

віла панна Гортензия та крадькома глянула на перкаль. — Заберіть собі его назад.

— Панно, ангелику, хиба-ж я не знаю, що ви можете собі купити красші річи, але чому би не взяти сю дрібничку, коли я даю єї зі щирого серця?

Він схопив єї червону руку і цїлуючи єї, оглядав єї кругленьку стать з таким одушевленем, як би она вже згодила ся бути его жінкою.

— Панно, ангелику....

Тут задрожав він і урвав мову, бо двері отворили ся і в комнату вступив Цапенко.

— Ідїть собі до чорта лисого! — скрикнула панна Гортензия відпихаючи Табора.

З єї слів і рухів бачив Цапенко, що она єму вірна, і здогадуючись, що прийшов в пору покуси для любки, крикнув гнївно:

— Звідки сей перкаль?

— Зі склепу — відповів Табор безлично.

— А де марка склепова?

— На що марки, чи то медаль або ордер, щоби его треба носити! Я то не продаю, тілько сам купив і длятого вільно менї марку здерти.

— А менї вільно перкаль сконфіскувати — крикнув Цапенко — то перепачкований!

— Ви нападаєте мене, ваше місце на граници, а дома не маєте права ревідувати!

Але Цапенко не дав ся відстрашити, вирвав перкаль, вхопив Табора за плече і крикнув:

— Ходїм до капітана, до капітана!

— Капітан мене не з'їсть, не з'їсть — скреготав зубами Табор і боронив ся.

Однак панна Гортензия, котра підчас суперечки перестала сьміяти ся і поблїдла, налякала ся, що буде відповідати за все, а може й того, що стратить дарунок, і підбігла до Цапенка.

— Пане Дамяне, мій дорогий, мій любий пане Дамяне, дайте єму спокій, нехай его качка копне!

— Чи він се приніс для вас?

— Я не хотїла — відповіла она засоромлена — а він мене силував і силував.

— Ну, — сказав Цапенко — я прощаю єму сей раз, бо ви мене просите, але щоби ви не носили нїякої перепачкованої материї, то я відкуплю сей перкаль від него. На! маєте ту рубля.

— Ой-йой! який менї пан! — глузував собі Табор — дає рубля за кусень перкалю, котрого локоть коштує трийцять крейцарів. Дайте одну копійку.

— Коли вам то не в лад, то я буду мати перкаль за дармо, а ви ще заплатите кару.

— Возьміть, возьміть — намавляла панна Гортензия Табора.

— Ну, то я возьму рубля, що маю робити з розбійником — відповів Табор гнївно і пішов собі.

Коли-б Цапенко був через вікно замітив, що его суперник пішов просто до капітана, був би чув ся троха неспокійним тепер, коли був в хатї на самотї в двійку з любою Гортензиєю. Але він втихомирив ся небавом тим, що закляв кілька разів Табора, і став засипувати панну Гортензию любощами та пестощами; а она і за те, що вволив єї волю що-до Табора, і головно за перкаль, нагороджувала его своєю ласкою щедрійше, як коли-небудь.

Але які наміри мав розлючений Табор, годї було пізнати з его невиразного, густо зарослого лиця. Прийшов до капітана і попросив его о карту, щоби єму було вільно перейти через границю.

— Все те гарно і добре, мій любий Таборе, — сказав капітан — але менї знов донесли, що ви наймаєте селян, щоби вам товар перепачкували через границю.

— Я? Я, що через сорок лїт анї раз не мав думки противзаконної? Пане майор, я християнин і мусїв би відпокутувати, коли-б така похибка найшла ся в моїм характері. Хіба я не торгую, щоби я мав пачкарством занимати ся? Як ви, пане майор, могли повірити такому доносови?

— Ну, я тепер не вірю, але остерігаю вас, що буде зле з вами, коли зловлю.

— Нехай буде і зле; коли мене зловлять, то нехай мене стріляють, нахай по закону зроблять зі мною, що хотять, я спокійний. Ах, пане майор, знаю я, хто мене переслїдує — то сей Цапенко, хоч я доси про него мовчав.

— А щож ви про него можете сказати?

— Ну, я нїчого; він нинї дав паннї Мотиліньскій кусень австрийского перкалю, але то ще невеликий гріх.

— Не брешіть, Цапенко вірний солдат.

— Може бути, але й вірний милий панни Гортензиї.

— Я вже чув, що ви оба скачете коло панни Мотилиньскої.

— Я скачу коло єї батька, щоби менї дідич винаймив і на пізнїйше город над кордоном.

— На що вам того города, коли я казав там всї корчі вирубати?

— Пан майор знов починають менї доскулювати. Чи-ж я пачкар? Чи бачив хто, щоби я що ховав по корчах.

— Ну, може ще побачимо.

промислові заклади так зруйновані, що богато робітників не має що робити. В Пальмі згинуло звиш 300 осіб (після теперішного обчисленя), 15 будинків завалило ся, а 300 так ушкоджені, що готові кождої хвилї завалити ся. Люди боять ся в них мешкати. Шкоди обчисляють на два мілїони, не рахуючи движимостий. В Сан Прокопіо з румовища церкви добули 48 трупів, а 150 зпід завалених домів. Ранених безліч. В Семінара кладовище зовсїм збурене, місцевости Барітієрі і Санта Анна сильно ушкоджені. На вульканічнім острові Стромболї, в громадї лїпарийских островів, на північ від Сицилії почав вулькан вибухати.

Помер о. Амврозий Зарицкий, вислужений декан, тит. радник митрополичої консисториї, парох в Романові, по довгій недузї дня 20 с. м. в 68-ім роцї житя, а 43 ім сьвященьства. Похорон відбув ся нинї 22 с. м. в Романові.

Господарство, промисл і торговля.

Тріло на миши.

Пишучи про гублене миший згадали ми також, що аптикар в Козлові, п. Северин Блаховский, виробляє добре тріло на миши, однакож близшого поясненя о сїм средстві не могли ми подати. П. Блаховский надіслав нам тепер обширне пояснене свого средства на миши і долучив до него цїлу пачку листів, з котрих показує ся, як великий єсть попит за тим средством. П. Блаховский каже:

Вже від 1888 р. виробляю се тріло на польні миши маючи на то концесию; єсть то паста фосфорова. Сю пасту треба поскубати на дрібні кульочки, величини гороху в пшеничнїй муцї і під дозором довірочного чоловіка вкидати по кульочцї в мишачі діри, лишаючи їх отвором. При тім треба зважати на то, щоби домашні звірята як: пси, коти, свинї і т. д. держати на припонї або в запертю через цїлий час троєня миший. Підчас троєня не вільно неумитими руками споживати нїякої страви і треба допильнувати, щоби по скінченюроботи, робітники обмили собі добре руки.

Позаяк такої отруї, як фосфорова паста, не вільно без позволеня властий продавати, то кождий купуючий мусить виказати ся цертифікатом ц. к. староства. Такий цертифікат (письмо позволеня) може одержати кождa громада, скоро в нїй збере ся кількох господарів і схотять до спілки купити сего тріла 10, 20, або 50 кільо; тогди нехай лиш віт внесе зборне подане, а староство зараз видасть цертифікат. Позаяк письменні поданя можуть довго залягати в старостві, то найлїпше єсть зголосити ся устно, а тогди зараз одержить ся цертифікат.

Тріло на миши коштує за 1 кільо 45 кр., за 100 кільо 40 зр., висилає ся в пачках що найменше по 5 кільо; за пачки числю від: 5 кільо — 15 кр., 10 кільо — 20 кр., 15 кільо — 30 кр., 100 кільо — 1 зр. 20 кр., а крім того фрахт по 6 кр. Висилка іде зараз відворотною почтою. Одно кільо тріла на миши вистане на 3 до 5 моргів поля. Позволене від староства можна одержати після потреби на 5, 10, 50 кільо і т. д. Тріла сего досить раз ужити, але коли-б із сусїдних піль найшли нові миши, то треба троєне за кілька днів знов повторити. Громадам, котрі би виказали ся зборним цертифікатом, буду числити по 40 кр. за кільо нетто. Сего року продав я вже звиш 3.000 кільо мого средства на миши і кождий, хто его бере, дякує.

З листів предложених п. Блаховским, виймаємо слїдуючі цїкавійші: Вп. Пане! Ваша паста на миши знаменита; прошу ще о прислане 1 кіля.... *Йосиф Потоцкий, Гаї, почта Тисьмениця.* — Вп. П.! Тріло на миши, бране у Вашій аптицї, дїлає дуже добре — я охоронив собі ним часть озимин; але що на полях, де я їх не троїв, миши роблять великі спустошеня, то прошу о прислане менї ще 20 кільо тріла.... *М. Богданьский, Кокошинцї, п. Лука.* — Вп. П! Прошу о прислане менї ще 10 кільо фосфорового тріла за посліплатою, котре єсть надзвичайно успішне... *В. Пухлопек*, управитель маєтности в *Лещанцях, п. Бучач.* — *П. Журовский з Підгайчик, п. Рудки* пише так: Коли не маєте нїчого против того, то хочу публично подати до ґазет оповістку з подякою за знаменито средство на троєне миший. — *П. Вівієн з Познанки, п. Грималів* в дописцї до свого листу каже: Я справадив місяць тому назад овес стрихнїновий і уживав его. Що правда, успіх видний; але менї здає ся, що Ваше тріло єсть лїпше, а відтак овес той приходить дорого. — *П. Журовский* в іншім листї пише: Два замовленя тріла на миши польні я одержав. Дякую за прислане. Миши троять ся дуже добре. Маю надію, що озимини уратую.

— Коли корова не хоче припустити молока, то добре єсть поставити їй за драбину камінної соли; в такім случаю дасть ся корова видоїти до послїдної каплї.

— Як розпізнавати несьвіжі яйця? Перший спосіб єсть той, що держить ся яйце проти сьвітла, до сонця або до сьвічки, прислонюючи яйце зверха рукою; несьвіже яйце буде мутне або темне і не перепускає сьвітла, сьвіже буде ясне і прозорчасте, бо перепускає сьвітло. Другим способом пізнає ся яйця, коли пустить ся їх на воду; сьвіжі підуть на спід, несьвіжі будуть плавати, бо в них витворились вже ґази, котрі удержують їх верх води. Наконець третий спосіб, досить ориґінальний і цікавий, єсть такий: яйце пробує ся язиком; коли притулити язик раз до ширшого кінця яйця а раз до вусшого, а оба кінцї почують ся теплими, то яйце єсть вже несьвіже, зіпсуте; коли-ж ширший конець почуєсь теплим а вузший холодним, то яйце єсть тогди сьвіже.

— Сир з маслянки. По виробленю масла можна з маслянки робити добрий сир слїдуючим способом: Сьвіжу маслянку варить ся, а відцїдивши опісля сирватку (дзер) солить ся сир під міру і додає ся по трошки, до смаку, коріня: гвоздиків, цинамону, анґлїйского і простого перцю. Можна ще відповідно до скількости сира додати на кільо по дві великі ложки руму. Відтак перемішує ся сир добре тими додатками і робить ся з него плесканки, котрі, коли трохи підосхнуть, завиває ся в чисті платки, умочені в горячій сирватці, складає ся у бербенички, закриває ся їх щільно і ставить на теплім місци. До тиждня єсть вже сир готовий до ужитку, має приятний смак, а що єсть крихкий, можна его терти і уживати також до посипуваня деяких мучних страв.

— Най пан майор так не кажуть, менї прикро таке слухати. Чи пан майор не мають якої орудки до Щурока, я туди їду.

— Не маю.

— Я принесу кави для панї.

Табор відійшов. Переступив границю і по недовгїй ходї стрітив на дорозї знаного в околици Постулку. Був то один з найзручнїйших пачкарів, лобур, котрий чванив ся, що нїколи в житю не розмавляв з граничними сторожами, не маючи при тім на тїлї перепачкованих товарів. Постулка не мав ще й пятьдесять лїт, але его лице вже так поморщило ся, як би він чужу, за широку шкіру натягнув на себе. Під високим, осмаленим лицем сьвітили ся бистрі і жваві очи, котрих човічка що хвилї широко розходили ся. Побачивши Табора, підніс він голову, з котрої злетїла австрийска шапка вояцка, позіхнув широко і стріпуючи пісок з кафтана, спитав:

— Ну, що, готово?

— І завтра ще нї — відповів Табор.

— Чому!

— Нїхто не хоче до того брати ся, Кос каже, що не має часу, Кендзьор боїть ся, бо сторожа пильнує.

— А! до чорта! то я маю ще ждати, заким їм позволять?

— Я се їм казав.

— Коли-б хоч один з возом ждав в лїсї, а то всї в селї дізнають ся про се полотно. Оно не може за довго лежати.

— Ого — скликнув Табор, прислонюючи рукою очи — капітан є на границї.

(Дальше буде).

Телеґрами.

Відень 23 падолиста. Віденьска ґазета урядова оголосила іменоване титулярного радника Намістництва Ляникевича дїйстним радником Намістництва і референтом для адміністрацийно-економічних справ при галицкій краєвій Радї шкільній. Мінїстер торговлї іменував комісаря почтового, Романа Сабата у Львові секретарем почтовим.

Чіфу 23 падолиста. Найбільший хіньский корабель воєнний „Чен-і-люен“ розбив ся коло порту Веї-гаї-веї.

Йокагама 23 падолиста. Коло Порт Артур прийшло до страшенної битви межи хіньскою а японьскою фльотою. Наслїдки битви ще не звістні.

Гірошіма 23 падолиста. Хіньске правительство готове заключити мир і обіцює заплатити Японови 100 мілїонів таелів відшкодованя і звернути кошти війни.

Петербург 23 падолиста. Вчера відбув ся в Зимнім двірци пир, в котрім взяли участь цар і его суджена, заграничні князї, їх дружина, великі князї і великі княгинї.

Триєст 23 падолиста. Арештований тут недавно чоловік признав ся, що називає ся Давид Мікелї, родив ся у Венецші 1862 р., єсть столярем і переплетником і перебував давнїйше в Римі і Парижи. Найдені у него анархістичні плякати, котрі він давнїйше також розкидав, писав сам власною рукою.

Сан Ремо 23 падолиста. В процесї против француского капітана Романї о шпіґуньство засуджено его на чотирнайцять місяцїв вязницї і заплачене 1.200 лїр.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·16	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·25	7·21	5·41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.